

'Huis Unger riep ons, zo voelt het'

Bijna een jaar geleden wordt de leegstaande, bijzondere postmoderne woning Huis Unger in Bussum voor een keer opengesteld voor het publiek. Inmiddels is het pand aan de Parklaan weer bewoond. Door Peter Jan en Sofie Teuns. Hoe is het om te wonen in een soort museum?

Joyce Huibers
j.huibers@mediahuis.nl

Bussum ■ De opvallende blauwe vloer in de woonkamer glimt. Het bijzondere trappenhuis zit weer strak in de verf en de keuken ziet er op het oog nog precies zo uit als toen het bekende ontwerpersechtpaar Gerard en Marjan Unger hier woonde. Maar schijn bedriegt, lacht Peter Jan. „De keukenkast is van onszelf, maar lijkt heel erg op die van de Ungers. Het heeft aan de onderkant alleen geen blauwe deuren. En net als de Ungers hadden we zelf al gele stoeltjes voor aan de eettafel.”

Ze willen er maar mee zeggen dat het huis voor hen en hun meubels gemaakt lijkt. „Alsof het hier altijd al heeft gestaan”, vindt Sofie. Ze wijst op de turquoise kastjes in de woonkamer. Ook die passen perfect in het geheel. „We hebben niets nieuws gekocht. Dit huis riep ons, zo voelt het.”

Er zijn meer overeenkomsten. Marjan Unger had een grote voorliefde voor sieraden, schreef er zelfs een standaard werk over. Sofie is sieradenontwerpster. De oma van Peter Jan was binnenhuisarchitect. Die moet zowel de Ungers als de architect van het huis, Mart van Schijndel, hebben gekend. En die bloemenvaas op tafel? „Een ontwerp van Mart van Schijndel. Kre-

gen we op onze trouwdag”, lacht het stel.

Dertig jaar wonen ze in Amsterdam, waarvan ruim twintig jaar in een kleurrijk appartementengebouw aan het IJ. Ze houden van bijzondere architectuur, van geometrische vormen, van kleur. Ze willen de stad wel uit, maar zoeken niet heel actief. Tot Peter Jan afgelopen zomer Huis Unger tegenkomt op de website van Hendrick de Keyser Monumenten, eigenaar van het pand. „Wil je een leuk huis zien”, appte hij mij. Ik zag ons daar meteen wonen”, vertelt Sofie.

Ze rijden naar het Gooi om het huis in het echt te zien. Onbekend terrein voor Sofie, maar Peter Jan heeft zijn jeugd in Blaricum doorgebracht. Ging wel eens naar de Koperen Kraan en had later vrienden in het Spiegel wonen. Het Spiegel blijkt nog steeds een prachtige wijk. Het huis zelf een droom.

Afknappen

„Nederland telt niet veel postmoderne huizen zoals deze. We dachten dus dat mensen hiervoor in de rij zouden staan. Dat we er nooit tussen zouden komen”, zegt Peter Jan. Ze vragen een officiële bezichtiging aan en blijken op dat moment de enige geïnteresseerden te zijn. „We hebben begrepen dat kijkers voor ons afknaptten op de vorm van de ruimtes binnen. Er zijn boven veel schuine wanden en beneden in de woonkamer heb je

”

We dachten dat mensen voor een huis als dit in de rij zouden staan

die gewelfde glazen wand. Mensen zagen hun meubels daar niet staan. Wij juist wel.”

„We vinden het enorm bijzonder om in een landmark van een architect te wonen. Dit huis is het keerpunt geweest in de carrière van Van Schijndel. Hij wilde alles wit hebben binnen, maar het echtpaar Unger wilde juist veel kleur. Blauwe vloeren en trappen, gele en roze deuren. Na dit huis heeft hij dat kleurrijke juist omarmt”, weet Peter Jan.

Schoenen uit

Dat ze dus iets voorzichtiger moeten leven in Huis Unger dan in een willekeurig ander huis, vinden ze

Peter Jan en Sofie Teuns vielen direct voor

een probleem. „We hebben geen huisdieren of kinderen die iets kapot of vies kunnen maken. En een huis als dit willen we zelf ook zo goed mogelijk onderhouden en in stand houden. Dus vragen we bijvoorbeeld aan bezoek bij slecht weer om hun schoenen uit te doen. Om de vloer te sparen.”

Het echtpaar Teuns mag ook niet zomaar iets veranderen in huis. Kleuren en materialen liggen vast. Kleinere zaken zoals het vervangen van de buitenlamp moet in overleg met Hendrick de Keyser Monumenten. „Dat voelt voor andere misschien als een beperking. Voor ons niet. Wij houden van deze nieuwe architectuur met al z'n

De kleurrijke keuken is nauwelijks veranderd.

De gewelfde glaswand is meteen ook de buitenmuur.

Het blauwe trappenhuis is een architecton

“
Als hier iets
kapot is komt
er geen
timmerman,
maar een
restaurateur

et bijzondere huis.

FOTO'S STUDIO KASTERMANS/ALEXANDER MARKS

details. Details die je nooit in een ander huis krijgt, zelfs niet als je een woning laat bouwen. Dit huis is perfect van zichzelf, waarom zouden wij daar iets aan veranderen.”

Hoogstandje

„Die trappen zijn bijvoorbeeld een architectonisch hoogstandje. Zoals deze hoek waar alleen maar schuine wanden samenkomen. De enorm hoge deuren zonder zichtbare kozijnen. Het ruitje onder de trap dat een prachtig doorkijkje geeft naar de keuken, of, vanuit de keuken, juist naar de woonkamer. En heb je dit zijraam gezien. Lijkt heel smal, maar het loopt onzicht-

baar in een driehoek weg waardoor de lichtinval versterkt wordt en weerkaatst op de muur.”

Allemaal details waar de nieuwbakken Bussumers - sinds 1 december hebben ze de sleutel - dagelijks van genieten, maar die anderen misschien niet eens opvallen. Ook in hun eigen omgeving snapt niet iedereen dat ze hier willen wonen. „Echt een huis voor jullie”, zeggen ze dan. Zelf zien ze alleen die lastige schuine wanden, de hoge ruimtes die moeilijk schoon te maken zijn. Anderen zijn juist heel enthousiast, zoals mijn vader. Die smult al net zo van alle details als wijzelf”, lacht Sofie. „Als hier iets kapot is, bijvoorbeeld de deur van

een kast, komt er geen timmerman, maar een meubelrestaurateur.”

De Teuns' voelen zich thuis. In Huis Unger en in Bussum waar ze heel andere en veel meer vogels horen fluiten in de tuin. Maar helemaal klaar met de inrichting zijn ze nog niet. „We hebben de door Van Schijndel voor dit huis gemaakte bankombouw weer terug laten zetten in de woonkamer. We moeten alleen de kussens nog laten stofferen. De stof moet natuurlijk wel aansluiten bij het huis. En we zijn nog bezig met de verlichting. Maar het is geen straf om met een huis als dit bezig te zijn. Zelfs het schoonmaken ervan was leuk.”

Werkruimte, berging, kippenren en pakhuis

Huis Unger werd bekend als woon- en werkruimte van het ontwerpersechtpaar Marjan en Gerard Unger, maar is oorspronkelijk in 1901 gebouwd als atelier bij de achterliggende villa van de Friese schilder Thomas Cool. Daarna werd het achterteenvolgens gebruikt als fiet-senberging, kippenren en pakhuis.

In 1981 werd het pand gekocht door de Ungers. Hij was grafisch vormgever, zij kunsthistorica met een voorliefde voor sieraden. Ze lieten het voormalige atelier volledig verbouwen en uitbreiden door Mart van Schijndel die ze kenden van de kunstnijverheidsschool in Amsterdam.

De voorgevel is geïnspireerd op de Italiaanse Villa Foscari, een Unesco Werelderfgoed. Voor de gewelfde glazen wand

stond de kuit van Marjan Unger model en voor de felle kleuren liet de bewoonster zich inspireren door een reis naar Marokko.

In 2017, een jaar voor hun overlijden, besloot het echtpaar de woning aan Hendrick de Keyser Monumenten over te dragen. Deze vereniging zet zich sinds 1918 in voor het behoud van architectonisch of historisch waardevolle monumenten en hun interieurs. In totaal heeft de vereniging 450 panden in Nederland in bezit.

De woning was tot februari vorig jaar nooit te bezichtigen voor het publiek. Daar komt verandering in. Met de nieuwe bewoners Peter Jan en Sofie Teuns is afgesproken dat het huis maximaal vier keer per jaar opengesteld wordt, bijvoorbeeld tijdens Open Monumentendag.

ch hoogstandje.

De voorkant van het huis is geïnspireerd op een Italiaanse villa.